

Ferto: το αίτημα της κληρονομιάς και η ανάγκη της φυγής

/ [Γνώμες](#)

• **Γράφει η Μαρία Λουπίδου**

Το επιτακτικό αίτημα «Φέρτο» που είναι ο τίτλος του τραγουδιού που στέλνει η Ελλάδα στην Eurovision, μου θύμισε έντονα το αίτημα του μικρού γιού στην παραβολή του Λουκά. Με τα λόγια του αυτά, ο γιός, εκφράζει προς τον πατέρα (Κατά Λουκάν 15,12) ένα αίτημα ελευθερίας που περνά μέσα από την απαίτηση υλικών αγαθών, πραγμάτων.

«Φέρτο!»

Η εποχή μας έχει ενισχύσει σε τεράστιο βαθμό την διάθεση αυτού του «δώσ' μου», που μπορούμε εύκολα να συναντήσουμε σε κάθε παιδί που ζητά επιτακτικά από τους γονείς του, χωρίς να έχει πια καμία αίσθηση του χρέους. Το τραγούδι του Ακύλα μοιάζει με τα λόγια του υιού της παραβολής στο ότι στηρίζει την ελευθερία

του περισσότερο στα υλικά αγαθά παρά στην ερμηνεία της ύλης.

Δεν είμαστε όμως πια υπερβολικά αυστηροί με τον άσωτο υιό. Ο γιός ως παιδί δεμένο στην καθημερινή ζωή της οικογένειας πεθαίνει, για να γεννηθεί ως ενήλικος άντρας μέσω της εμπειρίας της περιπλάνησης και της απόλαυσης.

Το να απαιτήσει το δικό του μερίδιο από την κληρονομιά, με τον πατέρα να βρίσκεται ακόμα εν ζωή, ήταν στις προηγούμενες γενιές μια πράξη ενάντια στον Νόμο, μια κατάχρηση, μια παραβίαση, μια αυθάδης συμπεριφορά που επέφερε κυρώσεις. Αντίστοιχες αντιδράσεις προκάλεσε και το τραγούδι του Ακύλα, χωρίς κυρώσεις. Και επίσης ο στίχος του Ακύλα ζητά από την κοινωνία, τον διαγωνισμό, την ζωή να του δώσει όσα πιστεύει ότι θα τον κάνουν ανεξάρτητο, ενήλικα, ευτυχισμένο. Στον αντιδιαλεκτικό χαρακτήρα του στίχου: «Φέρτο μου» εκδηλώνεται η αληθινή ανάγκη του παιδιού να αλλάξει. Αυτή η απαίτηση είναι απολύτως υγιής και επιθυμητή χωρίς όμως να αφήνει κανένα περιθώριο για διάλογο.

Ο πατέρας της παραβολής διαλέγει να κάνει αυτό που θέλει το παιδί του. Κάνει δώρο στο παιδί του την δυνατότητα της ελευθερίας που έχει το ίδιο να «χαθεί». Υπομένει την επιθυμία του να φύγει σε μια χώρα ξένη και μακρινή. Ο Ακύλας στον στίχο του δείχνει πως θέλει να συμπεριλάβει την μορφή της μητέρας του στην έξοδό του από αυτό τον κόσμο με όσα ζητά από την ζωή και την κοινωνία να του δώσει.

Η κατάσταση του «ανήκειν» και της «περιπλάνησης» είναι δύο πολύ βασικές, ζωτικές ανάγκες για τον άνθρωπο. Μπορούμε να δούμε τον στίχο του Ακύλα ως ένα τραγούδι διαφοροποίησης και ανάγκης επιτακτικής για αλλαγή. Ένα τραγούδι που περιέχει πόθο για αυτήν την αλλαγή. Αυτή που μπορεί να φανταστεί. Αν δεν ξεκινήσει το ταξίδι του δεν θα μπορέσει να την υλοποιήσει. Μπορούμε να τον δούμε να κατασπαταλά την περιουσία για να μπορέσει να καταλάβει τι έχει αξία και σημασία.

Και τέλος, υπάρχει μια κρυμμένη ελπίδα, πως ο στίχος στέκεται σκωπτικά απέναντι σε όσα θεωρεί επιτυχημένα η κοινωνία. Αλλά ο καθένας μπορεί να δει μόνο όσα τα δικά του βιώματα του επιτρέπουν.

Καλή επιτυχία στο ταξίδι της συνειδητοποίησης του κάθε παιδιού!

(Πηγή: pemptousia.gr)